

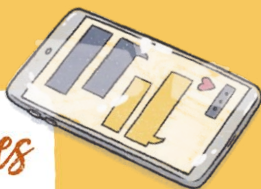
letni noci

nofreeusernames

COO
BOO

Letní noci

nofreeusernames

Nofreeusernames je informační superman! Knížky miluje již od počátku věků, čte vše, co se kolem ní mihne, ovládá sociální sítě a online marketing, což ji baví natolik, že tím trápí i studenty univerzity v Brně. Miluje čokoládu, Harryho Pottera, Star Wars, FunkoPop, LEGO a pořád kouká na Netflix. Když se někde vyskytne, víte o ní ještě dřív, než ji spatříte. 😁

Pozor, nečíst dříve než knihu! Bonusová kapitola obsahuje alternativní konec Letních nocí!

Bonusová kapitola

sobota 28. srpna

Den, kdy jsem potkala svého internetového rytíře

[...] Popadla jsem mobil a chystala se vyfotit své budoucí bydlení (vůbec nebyl problém dostat celý pokoj do jednoho záběru), když mi začal zběsile cinkat messenger.

Harper

William je zpátky! 🤔👉

Harper

Koukni pod poslední video, odpovídá tam Jon Jonovi

Harper

Mimochodem, toho bys už fakt měla bloknout 🤨

Otevřela jsem YouTube a našla ten nepodařený *Stánek s polibky*. Dlouho jsem váhala, jestli to video vůbec publikovat, když stálo na počátku celého toho průšvihů, ale nakonec jsem se rozhodla do toho jít. Tolik jsme se na něm nadřeli a bylo až příliš dobré na to, aby zůstalo v šuplíku. Dokonce mě i docela bavilo ho stříhat, pro jednu jsem totiž nehledala těch pár dobrých záběrů, ale vybírala z obří nabídky těch nepovedených. Bylo to sice trochu hořkosladké, koukat se na Noaha, který mi v té době už neodepisoval na zprávy, ale i tak jsem se musela pobaveně culit skoro celou dobu, co jsem na tom dělala. Ani nevím, jestli to video viděl.

Projela jsem vesměs docela slušné komentáře, než jsem našla hejt od Jon Jona a pod ním, přesně jak psala Harper, svítila profilovka Williama Thatchera.

Kvůli takovým, jako jsi ty, dávají na šampony návod na použití.

Charlee

William prostě nikdy nezklame. Skoro se těším, až mi zas někdo vyhejtí video, jen abych zjistila, s čím novým můj internetový rytíř přijde 🍀

Harper

Já chci vědět, kdo to je! 🤔

Charlee

Já taky, ale až tak dobrá hackerka asi nejsi, abys ho vypátrala, ne?

Harper

Napiš mu

Charlee

Jak mu mám jako napsat?

Harper

Normálně mu odpověz na koment, třeba se ozve

Charlee

No jo! 🤔 😂

My tady vymýšlíme, jak by se dal hackovat YouTube, a celou dobu nás ani jednou nenapadlo mu prostě napsat. Znovu jsem si našla ten komentář a pod něj natukala: *Kdo jsi?*

K mému překvapení se odpověď objevila do několika minut: *Co takhle sraz za půl hod'ky ve Thinking Cup, co máš kousek od koleje?*

On je tady? A jak ví, kde mám koleje?

Instagram! Možná bych se měla zamyslet nad tím, co všechno sdílím, vůbec mi nedošlo, že mě může kdokoli snadno najít. U nás na malém městě to nebyl takový problém, tam se znají všichni navzájem a nikdo vás nepojede stalkovat tisíce kilometrů do nějaké díry, ale tady je to jiné.

Jak tě poznám?

Poznáš.

Přemýšlela jsem, jestli se s ním vůbec potkat... Co když mě omráčí a unese? Ne, musím vypnout svoji vnitřní Harper, nebo se nikdy

nerozhoupu. Navíc kavárna je veřejné místo plné lidí, když začnu křičet, někdo si toho všimne. Bylo mi jasné, že to moje zvědavost mi našepťává, jak to bude v pohodě a mám tam určitě jít... ale hodlala jsem ji poslechnout.

Harper

Harper

Jdeš tam, že jo? 🙏

Harper

Tohle je lepší než ve filmu! 😄

Harper

Doufám, že bude hezký

Harper

Vyfoť mi ho

Charlee

Tak určitě! Vůbec by nebylo divné říct „čau a teď mi tady prosím tě zapózuju, abych tě mohla vyfotit svojí nejlepší kámošce“ 🤗 😄

Harper

Jo, to mi přijde jako dobrý plán

Charlee

Šla jsem do koupelny zkontrolovat, jak vlastně vůbec vypadám. Byla jsem najednou docela nervózní. Nikdy by mě nenapadlo, že Williama někdy potkám, a snažila jsem se z hlavy vymazat obrázek Heatha Ledgera, protože skutečný rytíř bude nejspíš úplně normální kluk. Nebo holka. Nebo třikrát starší než já.

Než jsem stačila zpanikařit, uklidnila jsem se tím, že tam všude budou lidi... a kdyžtak můžu utéct. Prostě si jenom na chvilku pokekáme, pozvu ho na kafe za to, jak je vtipný, a půjdeme si zase po svých.

Revize zevnějšku nedopadla úplně dobře. Byla jsem po cestě celá pomuchlaná, ještě jsem se ani nestihla převléknout, takže jsem tu teď stála v trochu pomačkaných manšestrových šatech s laclem a ještě pomačkanější modré košili s puntíky. Tu jsem aspoň částečně spravila tím, že jsem si vyhrnula rukávy. Nebyl čas to víc řešit, navíc jsem ani

netušila, kde co mám, a polovinu oblečení stejně budu muset přežehlit, protože jsem ho do kufrů cpala dost na sílu, aby se vešlo.

Ale co, stejně se nesnažím nikoho oslnit. Párkrát jsem si prohrábla vlasy a vyrazila. Podle Google map byla ta kavárna deset minut pěšky, takže to tak akorát stíhám.

„Ty jsi William Thatcher?!“ vykřikla jsem tak nahlas, že se po mně ohlédla snad celá kavárna. Nemohla jsem uvěřit tomu, co vidím. Když jsem vešla dovnitř, pořád jsem si nebyla jistá, co myslel tím, že ho poznám. Bude mít na krku pověšenou obří jmenovku? Nebo bude vypadat jako Heath Ledger? Bude mít tričko s motivem *Příběhu rytíře*? Když jsem u jednoho ze zadních stolků rozpoznala známou tvář, okamžitě mi to došlo. Byla by to až příliš velká náhoda, kdyby nebyl William.

„K vašim službám, má paní.“ Aiden se uklonil jako nějaký středověký rytíř na turnaji, který právě dostal od své vyvolené růži pro štěstí.

Stála jsem tam jako tvrdé Y a naprázdno otevírala pusou. Měla jsem bambilion otázek a nevěděla, kterou položit jako první.

Aiden se na mě pobaveně usmál, ale nakonec se slitoval a nabídl mi volnou židli. „Sedej, dojdu pro kafe a pak ti povyprávím o své hrdinské cestě bažinami internetu.“ Mlčky jsem se posadila, ještě pořád jsem byla zaseklá na tom, že je Aiden William, a snažila se to zpracovat. Po pár minutách civění do blba jsem si ale uvědomila, že jsem mu neřekla, že kafe nepiju, tak jsem vyskočila od stolu a zamířila k pultu.

„Zapomněla jsem...“

„Kakao,“ skočil mi do načaté věty Aiden a podával mi velký červený hrnek s bílými puntíky. „Pamatuju si to ze všech těch tréninků na flash mob, pila jsi toho litry.“

Vděčně jsem si ho od něj vzala a nechala se zavést zpátky k našemu stolu. Pořád jsem nevěděla, co přesně říct, a tak jsem začala foukat do horkého kakaa, abych získala čas navíc na rozmyšlenou. Přes okraj hrnku jsem nenápadně sledovala Aiden, který si do kafe nasypal takovou hromadu cukru, že ho to podle mě musí zabít.

„Co?“ vyhrkl pobaveně. „Chci mít sladký život.“

„Rozpoznáš v tom pak vůbec ještě chuť kávy?“

„Moc ne, ale líbí se mi, jak voní.“ Usrknul si, a ačkoli jsem čekala, že se mu zkriví obličej tou sladkostí, byl úplně v pohodě. „Tak začni, jsem připravený.“

„Připravený na co?“ Bavila jsem se tím, jak se oklepal, jako by ho čekalo vystoupení před vyprodanou arénou.

„Na výsledcích. Už jsme se usadili, máš zásobu kakaa, měla jsi dostatek času se dostat z prvotního šoku a seřadit tu hromadu otázek, které na mě teď máš, podle priority. Nebo ne?“

Z šoku jsem se ještě nevzpamatovala a otázky mi pořád běhaly jako splašené od jednoho ucha k druhému, ale stejně jsem se nakonec zeptala na to nejdůležitější: „Kde se vzal William Thatcher?“

Bylo úplně jasné, že to bude moje první otázka, takže to ze sebe Aiden vysypal, jako by měl odpověď už dávno připravenou a nacvičenou před zrcadlem. „Mě na sítích vždycky štvalo, že jako *influencer*,“ naznačil ve vzduchu uvozovky, očividně se stejně jako já neztotožňoval s tímhle označením, „nemůžeš lidi posílat do háje. Teda jako můžeš, ale působíš pak nevděčně. Nehledě na to, že je z toho většinou pořádáné peklo. Na někoho to zkusíš a sejde se hromada dalších, co ti to dají sežrat, vždycky mají převahu. Když mi někdo napíše, že jsem trapák, mám správně reagovat ve stylu *hm, tak to je mi líto, že to tak vnímáš*. Radši bych ale občas řekl, ať se jde vycpat. Jenomže to, že si ulevím, mi nestojí za tu smršť, která by následovala. A tak jsem vyrobil Williama. Ten vždycky řekne to, co chci říct já, ale nemůžu.“

„A jak se William dostal na můj kanál?“

„William je tvůj velký fanoušek,“ usmál se Aiden. „K tobě jsem chodil trollit hejtery jako takovou terapii. Občas už jsem měl po krk všech těch komentářů pod mými videi, jak mi hromada loserů píše, že jsem kretén, šasek, že nemám skutečný život, že mám jít do práce nebo se

jít rovnou zabít, tak jsem utíkal k tobě. Každý se s tím vyrovnáváme nějak jinak, ne? Jaký recept máš ty?“

„Přemýšlet o tom pořád dokola, cítit se víc a víc jako lidská troska, pár dní nespát a čekat, až to vyšumí?“ řekla jsem lehkým tónem a se širokým úsměvem na tváři. I když to vlastně byla pravda, teď mi to přišlo skoro malicherné. Navíc já si přece můžu dělat legraci z vlastních problémů, ne? Jak jinak by se daly přežít než s humorem? „Ta tvoje metoda se mi ale zdá lepší,“ dodala jsem.

„Klidně ji vyzkoušej. Můžeš být Xena nebo Brienne z Tarthu,“ navrhol Aiden.

„Nebo Lagertha z *Vikingů*.“

„Co ta valkýra Brunnhilde z *Thora*?“

„Radši Octavia z *Prvních 100*.“

V kapse mi začal zběsile vibrovat mobil. To bude stoprocentně Harper, která chce vědět, kdo je William. „Můžu si tě vyfotit?“ zeptala jsem se bez okolků.

„Záleží, co s tou fotkou budeš dělat. Jestli si ji chceš vytisknout a zarámovat na noční stolek, dej mi minutku, ať si trochu upravím vlasy, a můžeme,“ vtipkoval Aiden. Vytáhla jsem telefon, vyfotila ho i s těmi neupravenými vlasy (ve skutečnosti vypadal, jako by si každý pramen pečlivě usadil přesně na to místo, které mu na hlavě náleží), napsala Harper a radši vypnula telefon, protože jsem věděla, že by teď vibroval nonstop. Ta, když je z něčeho nadšená, dokáže poslat i dvacet zpráv za sebou.

„Děkuju. Myslím za toho Williama. Dost mi pomohl,“ přiznala jsem.

Aiden z toho byl trochu v rozpacích a ošíval se. „V pohodě... teda, nemáš zač... nebo... já vlastně nevím, jak na to zareagovat, tak mi radši už nikdy za nic neděkuj. Lichotky zvládám, ale vděk od hezké holky je na mě asi moc.“ Aiden se napil svého přeslazeného kafe, aby zakryl rozpaky, a trochu mu z toho zaskočilo. Možná si tam dal víc cukru, než plánoval, nebo se ten nasycený roztok dal pít jen po malých doušcích. Slitovala jsem se nad ním a změnila téma.

„Co děláš v Bostonu?“

„Řekl bych, že to samé, co ty. Nastoupil jsem tu do prváku. Ne teda na Berklee, jsem na Bostonské univerzitě.“

„To jsem nevěděla.“ Jak je možné, že jsem to nevěděla?!

„Já taky netušil, že tu budeš, dokud jsi dneska nezaspamovala Instagram desítkami fotek mraků.“

Naznačila jsem mu, že se za to ani trochu nestydím, dnešek je můj a ty mraky byly krásné.

„Tolikrát jsme se spolu přes léto bavili,“ pokračoval, „a nikdy nepřišla řeč na to, co bude potom. To je...“

„Divné, já vím. Většinou je to ta první věc, o které se lidi baví, tak jak to, že jsme to neprobírali i my?“ Kvůli nacvičování na flash mob jsme se potkávali docela pravidelně a vždycky se našla chvilka i na pokec. Nikdy jsme ale moc nemluvili o ničem, co by se týkalo přímo nás.

„Že by nám do toho vždycky skočilo nějaké důležitější téma?“ zamyslel se Aiden.

„Důležitější? Jako ta debata o divných názvech wi-fi sítí? Nebo jak jsme se půl hodiny v kuse dohadovali, jaké zvíře by bylo nejsprostší, kdyby najednou mohla všechna mluvit?“

„Pořád trvám na tom, že by nejprořízlejší pusy měly veverky,“ řekl důrazně.

„Ne, mouchy jsou největší drbny, takže by taky nejvíc nadávaly,“ oponovala jsem mu.

„Vidíš? Důležitá debata. Ještě bych pár námětů měl.“ Aiden vytáhl mobil, otevřel appku s poznámkami a ukázal mi vedlouný seznam.

„Ty si píšeš témata k hovoru?“ zeptala jsem se pobaveně.

„Ty ne?“ mrknul na mě Aiden.

„Tak co tam ještě máš?“

„Ještě jsme neprobírali alternativní názvy pro burákové máslo. Co kdyby se nemohlo jmenovat burákové máslo? A jak zjistíme, jestli náhodou nevidím modrou jako ty žlutou? Nebo se zamysleme nad tím, jaký blbý film by se stal trhákem, kdyby z něj udělali muzikál.“

Měla jsem co dělat, abych půlku kavárny nepoprskala svým kakaem. S Aidenem nikdy nebyla nuda, měl tak absurdní nápady, že i kdybyste byli smutnější než konec Leonarda DiCapria v *Titaniku*, stejně vám zvedne náladu.

„Nebo mi můžeš říct něco o sobě,“ nadhodil po chvíli a už se nesmál. Nesměle se na mě díval a zase mezi námi začala růst taková ta rozpačitá pauza, kterou nakonec jeden z nás ukončí nějakou roztomile trapnou blbinou.

Nebylo fér porovnávat Aiden s Noahem, ale nešlo se tomu vyhnout. Noah byl příliš čerstvá záležitost, než abych na něj dokázala nemyslet. Aiden byl oproti němu tak otevřený, vřelý, uvolněný, bezprostřední. Byl přesně takový, jak jsem se chtěla vždycky cítit. Přála jsem si, abych ho potkala jindy, protože tohle je ten typ kluka, se kterým bude holce strašně fajn. Je to ten typ kluka, který vám vždycky uleví od starostí a bude vás mít nekomplikovaně rád. Je to ten typ kluka, se kterým by láska byla krásně jednoduchá.

„Já už budu muset,“ řekla jsem lítostivě. „Mám na koleji hromadu krabic, které potřebují vybalit.“ Zvedla jsem se ze židle a chystala se rozloučit. „Děkuju za to kakao, Williame.“

„Má paní.“ Aiden si položil dlaň na hrudník a naznačil úklonu. Kdybych tu teď byla s Noahem, určitě by na mě vyjel s tím, že ho tady přece jenom tak nenechám a že takhle se kluci, co tě pozvou na kakao, neodmítají. Jeho upřímnost v kombinaci s jeho temperamentem nebyla vždycky příjemná, ale pravdu za tím vším jsem si často zasloužila a potřebovala ji.

Zastavila jsem se uprostřed cesty ke dveřím a znovu se podívala na Aiden. Nechtěla jsem ho tak odbýt, nebylo to fér, navíc jsem si přece slíbila, že nepromarním další šanci. Budu čekat měsíce nebo roky, než si dovolím zase něco cítit? Sice jsem ještě pořád byla zamilovaná do Noaha, přece jen jsme od sebe byli teprve krátce, ale nebabráám se v tom trochu na sílu? Co kdybych to prostě neřešila, nestavěla si umělé mantinely toho, co ještě smím, a co už ne, co se po rozchodu má, a co je zakázané, a prostě zkusila, co mi život dovolí?

Vrátila jsem se. „Ty blbé filmy, které by vylepšila muzikálová verze, bych docela ráda probrala,“ řekla jsem nervózně. „Tak že bychom ještě někdy zašli na kakao a cukr se stopovým množstvím kávy?“

„Zveš mě na rande?“ zeptal se překvapeně Aiden.

„Já nevím. Je asi fér říct, že jsem čerstvě po rozchodu, takže se zrovna teď sama v sobě moc nevyznám. Ale abych byla upřímná, tak tě chci znovu vidět,“ přiznala jsem a ostýchavě sklopila oči. „Taky ale pochopím, jestli ti teď přijdu příliš komplikovaná a radši to necháme být.“

„Ty jsi byla vždycky komplikovaná, Charlee. A vždycky ses mi líbila. Takže s tebou klidně absolvuju celý svůj seznam debilních témat k hororu, dokud nebudeš mít zase pocit, že se v sobě vyznáš.“ Podívali jsme se na sebe a já jsem se neubránila širokému úsměvu.

„Arašídoláda,“ řekla jsem. „Tak by se mělo jmenovat burákové máslo, kdyby se nemohlo jmenovat burákové máslo.“

„Není to špatné, ale chce to prodiskutovat z více úhlů. Zítra odpoledne?“ zeptal se a já jsem souhlasila.

Tohle je doopravdy nová kapitola mého života.

Možná je to dokonce i úplně jiná kniha.

Noah

Čau, písle

Noah

*Když zakopneš, udělej z toho
součást choreografie!
Volné pokračování bestselleru
Navždycky a Miluju tě. Já vim.*

Všichni si myslí, že Charlee vede dokonalý život. S tanečními videi kraluje TikToku, míří za svým snem hrát v muzikálech, a navíc ji obsadili do hlavní role ve školním představení Pomády. Koho by napadlo, že slečna dokonalá trpí úzkostmi a v noci nespí? Sladké sny se jí vyhýbají i kvůli Noahovi, představiteli Dannyho, který se mu dost podobá - obléká se do černé a kašle na pravidla. Charlee ho nemůže vystát, ale letní noci mají svoje nepředvídatelné kouzlo...

